

НА СВАТБА

аправила се сватба въ село. Мало и голѣмо отишло. Рекълъ и Глупчо да иде. Обулъ си новитѣ потури, препасалъ аленъ поясъ и кривналъ калпакъ на ухо. Огледалъ се на джама, поухилилъ се и доволенъ тръгналъ.

Като стигналъ до портата, гледа — двора пълень. Моми, момци, булки, баби, дечица. Играятъ, та се кжсатъ. — Брей, че много свѣтъ — рекълъ си Глупчо. — И всички момци все съ нови потури, алени пояси и кривнати калпаци. Я да си извадя крайчеца на пошчето надъ пояса, че току-вижъ загубилъ съмъ се. Какъ ще се позная после между толкова хора ?

Измъкналъ той крайчеца на шареното си пошче надъ пояса и влѣзълъ.

Игралъ, ихкалъ, гледа по едно време — срещу